

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 64 din 25 ianuarie 2011

HOTĂRÂREA
din 20 iulie 2006,
definitivă la 20 octombrie 2006,
în Cauza Bartos împotriva României
(Cererea nr. 12.050/02)

În Cauza Bartos împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: domnii Boštjan M. Zupančič, președinte, J. Hedigan, L. Caflisch, Corneliu Bîrsan, doamna A. Gyulumyan și domnii Egbert Myjer și David Thór Björgvinsson, judecători, și Vincent Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 20 iulie 2006,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 12.050/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Doina Elena Bartos (*reclamanta*), a sesizat Curtea la 11 ianuarie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta, care a beneficiat de asistență judiciară, a fost reprezentată de domnul Dan Sergiu Oprea, avocat în Brașov. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, doamna R. Rizoiu, apoi de doamna B. Rămășcanu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta s-a plâns de încălcarea principiului securității raporturilor juridice, precum și de încălcarea dreptului la respectarea bunurilor, din cauza anulării unei hotărâri definitive ca urmare a introducerii unui recurs în anulare de către procurorul general.

4. La 11 martie 2005, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului plângerea. Întemeindu-se pe dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, ca admisibilitatea și fondul să fie examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanta s-a născut în anul 1937 și locuiește la Budapesta.

6. Ca urmare a stabilirii reclamantei în străinătate în anul 1989, statul a intrat în posesia unui bun imobil, compus dintr-o casă și din terenul aferent, care aparținea reclamantei.

7. În anul 1992, reclamanta a introdus la Judecătoria Brașov o acțiune în revendicarea bunului sus-menționat. Printr-o sentință din data de 14 aprilie 1993, acțiunea a fost admisă. Această hotărâre a devenit definitivă la 20 aprilie 1994.

8. Printr-o sentință din 4 octombrie 1994, Judecătoria Brașov a hotărât că soții L., chiriașii care ocupau imobilul din anul 1989 în baza unui contract de închiriere încheiat cu statul, trebuie să încheie un nou contract de închiriere cu reclamanta.

9. La 9 mai 1995, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare introdus de procurorul general împotriva Sentinței din data de 14 aprilie 1993.

10. Printr-un contract încheiat la 11 octombrie 1996 cu statul, soții L. au cumpărat imobilul. Totuși, acțiunea reclamantei în anularea acestui contract a fost admisă printr-o sentință din 6 martie 1997 a Judecătoriei Brașov. Această sentință a devenit definitivă la 7 decembrie 1998 ca urmare a respingerii recursului formulat de soții L.

11. Între timp, printr-o sentință din 27 iunie 1995, Judecătoria Brașov a admis o nouă acțiune în revendicare introdusă de reclamantă împotriva statului. Această hotărâre a fost confirmată printr-o decizie definitivă din 9 octombrie 1998 a Curții de Apel Brașov.

12. La 15 noiembrie 1999, reclamanta a inițiat o procedură în vederea evacuării soților L., la a cărei finalizare, la 31 martie 2000, ea a reintrat în posesia imobilului.

13. Printr-o acțiune introdusă la 2 august 1999 la Judecătoria Brașov, soții L. au solicitat obligarea reclamantei la restituirea către ei a costului lucrărilor pe care le-au efectuat în casă.

14. Reclamanta a formulat cerere reconvențională prin care a solicitat daune și dobânzile aferente pentru degradarea imobilului, precum și chiriile pe care soții L. ar fi trebuit să i le plătească, în opinia sa, începând cu 1 iunie 1994.

15. Printr-o sentință din 27 octombrie 2000, bazându-se pe concluziile a două expertize tehnice și pe constatările personale ale judecătorului făcute cu ocazia unei cercetări la fața locului, instanța a respins atât acțiunea principală, cât și cererea reconvențională. Judecătorul a estimat că foștii chiriași nu aveau dreptul la restituirea costului lucrărilor efectuate, deoarece acestea au fost efectuate fără autorizațiile prevăzute de lege. În ceea ce privește solicitarea reclamantei, instanța a stabilit că lucrările în cauză nu reprezentau degradări ale imobilului și că soții L. nu puteau fi obligați la plata chiriilor, în condițiile în care reclamanta nu fusese parte în contractul de închiriere încheiat.

16. Ca urmare a apelului reclamantei, printr-o decizie din 24 iunie 2001, Tribunalul Brașov a stabilit că lucrările efectuate nu erau utile și nici de natură să crească valoarea imobilului și că, dimpotrivă, acestea au adus daune imobilului.

17. Luând în considerare Sentința din 4 octombrie 1994 a Judecătoriei Brașov, care obligase soții L. să încheie un contract de închiriere cu reclamanta, precum și faptul că, în același timp, contractul de vânzare-cumpărare cu privire la imobil fusese anulat, Tribunalul a stabilit că ei trebuie să plătească reclamantei cuantumul chiriilor pentru perioada cuprinsă între 1 iunie 1994 și 15 noiembrie 1999.

18. Tribunalul i-a obligat, de asemenea, la plata unei despăgubiri pentru reabilitarea imobilului, precum și la restituirea costurilor și cheltuielilor judiciare, suma totală ridicându-se la 84.741.747 ROL.

19. Ca urmare a recursului formulat de soții L., această soluție a fost menținută printr-o decizie definitivă din 24 septembrie 2001 a Curții de Apel Brașov.

20. În cursul lunii noiembrie 2001, reclamanta a vândut imobilul unui terț.

21. La sfârșitul lunii martie 2002, soții L. au plătit reclamantei suma stabilită de Tribunalul Brașov.

22. La o dată neprecizată, ca urmare a solicitării soților L., procurorul general a introdus la Curtea Supremă de Justiție un recurs în anulare împotriva sentinței Judecătoriei și a celor două decizii pronunțate de Tribunal și de Curtea de Apel.

23. El a arătat că, în procesul de interpretare a documentelor aflate la dosar și a legislației interne, instanțele au comis grave erori de drept, ceea ce a determinat soluționarea greșită a litigiului. El a argumentat că lucrările efectuate de soții L. au fost necesare și utile

și au dus la creșterea valorii imobilului. În ceea ce privește plata chiriilor, procurorul general a considerat că, în absența unui contract de închiriere, acestea nu erau datorate.

24. Invocând principiul autorității de lucru judecat a Deciziei din 24 septembrie 2001, reclamanta a solicitat respingerea recursului în anulare.

25. Printr-o decizie din 19 noiembrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a admis argumentele procurorului general și a casat deciziile contestate.

26. Pe fond, Curtea Supremă de Justiție a admis acțiunea soților L. și a obligat reclamanta să le plătească daune reprezentând costul lucrărilor în cuantum de 92.158.026 ROL.

27. La 7 noiembrie 2005, la cererea soților L., care solicitau plata sumei sus-menționate, un executor judecătoresc a început executarea silită asupra bunurilor reclamantei. Aceasta a introdus în fața Judecătoriei Brașov o contestație la executare care încă nu a fost soluționată.

II. Dreptul intern relevant

28. La momentul faptelor, articolele pertinente din Codul de procedură civilă prevedeau:

Articolul 330

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

1. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond ori această hotărâre este vădit netemeinică.”

Articolul 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

29. Articolele 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă au fost abrogate prin art. I pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

30. Reclamanta susține că anularea de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Astfel, ea se plânge de încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, care, în partea relevantă, dispune după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...), de către o instanță independentă și imparțială, (...), care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)”

A. Cu privire la admisibilitate

31. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Cu privire la fond

32. Guvernul face trimitere la *Cauza Brumărescu*, în care Curtea a concluzionat asupra unei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție ca urmare a repunerii în discuție a unei hotărâri definitive în urma introducerii unui recurs în anulare de către procurorul general, care dispunea în acest sens de o putere discreționară (*Brumărescu împotriva României*, [MC], nr. 28.342/95, alin. 62, CEDO 1999-VII).

33. Totuși, Guvernul subliniază că în prezenta cauză, spre deosebire de cauza citată mai sus, recursul în anulare a fost introdus în termenul legal de un an de la data ultimei hotărâri contestate și că el nu a fost expresia puterii discreționare a procurorului general.

34. Guvernul consideră că, prin respingerea cererii de restituire a costului lucrărilor efectuate de soții L. și obligarea acestora la plata către reclamantă a chiriilor, Tribunalul și Curtea de Apel au comis o gravă eroare în aprecierea faptelor și aplicarea dreptului, în condițiile în care lucrările respective au dus la creșterea valorii imobilului și niciun contract de închiriere nu a fost încheiat cu reclamanta.

35. În consecință, Guvernul apreciază că introducerea unui recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție era singura posibilitate pentru a restabili ordinea juridică afectată de erorile instanțelor sus-menționate.

36. Reclamanta contestă argumentele Guvernului și insistă asupra faptului că anularea deciziilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Ea adaugă că, prin admiterea recursului în anulare, Curtea Supremă de Justiție a dat în același timp dovadă de lipsă de independență și imparțialitate.

37. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor-părți.

38. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care implică, printre altele, ca soluția stabilită în mod definitiv de către instanțe cu privire la un litigiu să nu mai poată fi repusă în discuție (*Brumărescu*, citată mai sus, § 61). În temeiul acestui principiu, nicio parte nu poate solicita revizuirea unei decizii definitive și executorii doar pentru a obține o nouă analiză a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

39. În cauza de față, având în vedere susținerile Guvernului în sensul că deciziile din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 erau rezultatul unei erori în aprecierea faptelor și aplicarea dreptului, Curtea reamintește că simplul fapt că ar putea exista două puncte de vedere cu privire la un subiect nu este un motiv suficient pentru a determina rejudecarea unei cauze (*Riabykh*, citată mai sus, § 52).

40. În ceea ce privește termenul pentru introducerea recursului în anulare, chiar dacă în prezenta cauză, spre deosebire de situația din Cauza *Brumărescu*, citată mai sus, în care procurorul general nu trebuia să respecte niciun termen, exercitarea acestei căi extraordinare de recurs a avut loc în termenul legal prevăzut de art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea consideră că această diferență nu este de natură să determine o soluție diferită față de cea din Cauza *Brumărescu* (a se vedea, de asemenea, *Societatea Comercială Mașinexportimport Industrial Group - S.A. împotriva României*, nr. 22.687/03, § 36, 1 decembrie 2005).

41. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a concluziona că anularea deciziilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 a încălcat dreptul la un proces echitabil al reclamantei.

42. În consecință, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

43. Având în vedere concluziile anterioare, Curtea consideră că nu este necesar să examineze separat capătul de cerere al reclamantei referitor la pretinsa lipsă de independență și imparțialitate a Curții Supreme de Justiție, acest capăt de cerere constituind doar un aspect particular al dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din Convenție, care a fost deja examinat de către Curte.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1

44. Reclamanta se plânge că Hotărârea din 19 noiembrie 2002 a Curții Supreme de Justiție a avut ca efect încălcarea dreptului la respectarea bunurilor sale, așa cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1, care este redactat după cum urmează: Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de

principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.

A. Cu privire la admisibilitate

45. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Cu privire la fond

46. Guvernul admite că, în temeiul hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001, reclamantei i s-a recunoscut o creanță împotriva soților L. și că, de asemenea, anularea acestei creanțe, precum și obligarea reclamantei la plata de daune au constituit o ingerință în dreptul acesteia la respectarea bunurilor. Totuși, Guvernul consideră că ingerința era compatibilă cu prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, de vreme ce aceasta era legală și urmarea un scop legitim.

47. În ceea ce privește respectarea principiului legalității, Guvernul arată că ingerința se bazează pe dispozițiile art. 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă, astfel cum erau acestea redactate la momentul faptelor.

48. În ceea ce privește scopul legitim urmărit, Guvernul susține că ingerința era necesară pentru a restabili ordinea juridică în urma erorii comise de către Tribunal și Curtea de Apel.

49. În sfârșit, Guvernul consideră că hotărârea Curții Supreme de Justiție nu a avut consecințe reale asupra drepturilor patrimoniale ale reclamantei, în condițiile în care soții L. nu au solicitat restituirea sumei pe care i-au plătit-o.

50. Reclamanta insistă asupra faptului că Decizia din 19 noiembrie 2002 a Curții Supreme de Justiție a dus la o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor.

51. Curtea observă mai întâi că nu se contestă faptul că, în baza hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001, reclamanta avea o creanță suficient de bine determinată pentru a fi exigibilă. De altfel, soții L. i-au plătit suma în litigiu, de care a putut să se bucure în mod nestingherit până la decizia Curții Supreme de Justiție care a anulat această creanță și a obligato la plata de despăgubiri pentru lucrările efectuate de soții L.

52. Chiar dacă până acum și în ciuda începerii unei proceduri de executare silită având ca obiect bunurile sale reclamanta nu s-a conformat încă deciziei Curții Supreme de Justiție, Curtea consideră că anularea creanței sale și obligarea la plata de despăgubiri au avut ca efect lipsirea reclamantei de bunurile sale, în sensul celei de-a doua fraze din primul paragraf al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Societatea Comercială Mașinexportimport Industrial Group - S.A.*, citată mai sus, § 44).

53. O lipsire de proprietate care intră sub incidența acestei norme se poate justifica doar dacă se demonstrează în special că aceasta a intervenit pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. În plus, orice ingerință în exercitarea dreptului de proprietate trebuie să răspundă criteriului proporționalității (*Brumărescu*, citată mai sus, §§ 73-74).

54. În speță, Curtea observă în special că nu se contestă că ingerința în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor a avut loc în condițiile prevăzute de lege, și anume dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la recursul în anulare.

55. În ceea ce privește justificarea acestei ingerințe, Curtea observă că Guvernul susține că intervenția procurorului general era necesară pentru a restabili ordinea juridică pe care erorile de judecată ale Tribunalului și Curții de Apel au încălcat-o.

56. În această privință, Curtea reiterează constatarea făcută cu ocazia examinării capătului de cerere cu privire la încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, și anume că respectarea

principiului securității raporturilor juridice interzice ca hotărâri judecătorești care se bucură de autoritatea de lucru judecat să fie repuse în discuție pentru simplul motiv că există două puncte de vedere asupra chestiunii respective. Or, în cauza de față Curtea observă, pe de o parte, că soții L. au beneficiat de o hotărâre în primă instanță și de două căi ordinare de atac pentru a-și prezenta argumentele și, pe de altă parte, că procurorul general nu a ridicat în fața Curții Supreme de Justiție niciun argument nou care să nu fi fost analizat în mod corespunzător de instanțele ordinare.

57. Dincolo de aceste aspecte, presupunând chiar că s-ar putea demonstra că lipsirea de proprietate a servit unei cauze de interes public, având în vedere că intervenția procurorului general, după soluționarea unei proceduri în care acesta nu a fost parte, a dus nu doar la anularea creanței reclamantei, ci și la obligarea acesteia la plata de despăgubiri, Curtea consideră că o atingere atât de radicală adusă drepturilor reclamantei a încălcat, în defavoarea sa, echilibrul care trebuie păstrat între protecția proprietății și exigențele interesului general.

58. În consecință, a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1. III. Cu privire la celelalte încălcări pretinse

59. Reclamanta se consideră victimă a „numeroase nedreptăți“, care ar constitui tot atâtea încălcări ale dreptului la viață, la libertate și siguranță, la respectarea vieții familiale, la un recurs efectiv, la libertatea de circulație și la interzicerea abuzului de drept, garantate de art. 2, 5, 8, 13 și 17 din Convenție și de art. 2 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenție.

60. Ținând cont de ansamblul elementelor aflate la dispoziția sa și în măsura în care este competentă să analizeze susținerile formulate, Curtea nu a descoperit nicio aparență de încălcare a acestor drepturi și libertăți garantate de Convenție și de protocoalele sale.

61. Rezultă că această parte a cererii este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

62. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

63. Reclamanta a solicitat cu titlu de prejudiciu material suma de 40.750 EUR reprezentând chiriile de care a fost lipsită între 1 iunie 1994 și 31 martie 2000. Ea solicită, de asemenea, 586 EUR pentru daunele aduse imobilului de soții L.

64. Ea solicită 10.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral suferit din cauza imposibilității de a utiliza imobilul și a suferinței pe care i-a provocat-o decizia Curții Supreme de Justiție, care a lipsit de efecte o procedură judiciară derulată pe mai mulți ani.

65. Guvernul contestă aceste pretenții. El arată că prin Hotărârea din 24 aprilie 2001 Tribunalul Brașov a acordat reclamantei o despăgubire pentru chiriile neîncasate și pentru distrugerile provocate imobilului. El adaugă că, în ciuda anulării acestei hotărâri de către Curtea Supremă de Justiție, reclamanta încă nu a restituit această sumă soților L.

66. În ceea ce privește suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral, Guvernul afirmă că nu există nicio legătură directă între încălcările pretinse și un eventual prejudiciu moral.

67. Curtea constată că reclamantei i s-a plătit suma acordată prin Hotărârea din 24 aprilie 2001 a Tribunalului Brașov, fiind în continuare în posesia acesteia. De asemenea, Curtea observă că, în ciuda unei proceduri de executare silită aflate în derulare, reclamanta nu a plătit soților L. despăgubirile la care a fost obligată prin Decizia din 19 noiembrie 2002 a Curții Supreme de Justiție.

68. Prin urmare, Curtea consideră că nicio sumă nu ar putea fi acordată reclamantei cu titlu de prejudiciu material în legătură directă cu încălcarea constatată a art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

69. În ceea ce privește repararea prejudiciului moral, Curtea apreciază că reclamanta a suferit un prejudiciu moral de necontestat ca urmare a anulării creanței sale și a obligării sale la plata de despăgubiri.

70. Având în vedere ansamblul elementelor disponibile și statuând în echitate, conform dispozițiilor art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantei suma de 2.000 EUR cu titlu de daune morale. B. Costurile și cheltuielile de judecată

71. Reclamanta solicită restituirea sumei de 955 EUR cu titlu de costuri din procedura internă, reprezentând cheltuieli diverse precum plata taxei de timbru, fotocopii, expertize tehnice și cheltuieli de transport. Ea solicită în plus 210 EUR pentru cheltuielile cu procedura în fața Curții.

72. Guvernul nu se opune la restituirea cheltuielilor suportate, cu condiția prezentării documentelor doveditoare. Totuși, el subliniază că în cadrul procedurii interne reclamantei i s-a restituit deja o parte din costurile prezentate în cadrul acestei proceduri.

73. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține restituirea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care s-a făcut dovada realității, a necesității și a caracterului rezonabil din punctul de vedere al cuantumului acestora.

74. În ceea ce privește costurile și cheltuielile implicate de procedura în fața instanțelor naționale ordinare, Curtea observă mai ales că prin Hotărârea din 24 aprilie 2001, confirmată prin Decizia Curții de Apel Brașov din 24 septembrie 2001, s-a dispus restituirea acestora reclamantei.

75. Apoi Curtea reamintește că a stabilit încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 ca urmare a anulării de către Curtea Supremă de Justiție a celor două decizii sus-menționate. Astfel, se impune să se acorde reclamantei costurile și cheltuielile aferente procedurii derulate în fața acestei din urmă instanțe.

76. În ceea ce privește cheltuielile implicate de procedura în fața sa, Curtea observă că reclamanta, care a beneficiat de asistența judiciară a Consiliului Europei, locuiește în Ungaria și a efectuat cheltuieli suplimentare pentru corespondența cu Curtea și cu avocatul său, precum și pentru mai multe călătorii efectuate în România pentru necesități legate de prezenta plângere.

77. Analizând elementele aflate la dispoziția sa, precum și jurisprudența în materie, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantei suma de 1.000 EUR pentru toate costurile și cheltuielile.

C. Dobânzile moratorii

78. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzilor moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;

4. hotărăște:

a) ca statul pârât să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:

- (i) 2.000 EUR (două mii euro) pentru prejudiciul moral;
- (ii) 1.000 EUR (una mie euro) pentru costuri și cheltuieli;
- (iii) orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit cu privire la aceste sume;

b)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă și majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de reparație echitabilă pentru restul pretențiilor.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 20 iulie 2006, în temeiul art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Boštjan M. Zupančič,

președinte

Vincent Berger,

grefier